

Det är ingen välkammad föreställning precis. Fullt med hår överallt, där man kan vänta sig det, men framför allt där man inte väntar sig det.

Hairligt rufsig satir full med hår överallt

SCENKONST

Hairy tales

Scen: Kalmar Teater

Av och med: Kajsa Englund, Karin Svensson, Camilla Rud, Jenny Soddu i gruppen M.P.A.C, Mighty Performing Arts Collective

Publik: Ett 90-tal personer

Hår under armarna, hår på könet, håriga behåar, håriga monster, håriga klänningar, hårstrå i ögat, håriga rockringar, hårig folkdans, hårresande frisyrer...

De fyra artisterna, som alla är såväl skådespelare som clown, akrobater och lite till, överraskar med en nyskapande och högst okammad satir, där de undersöker vårt förhållande till hår, ut i minsta lilla hårstrå.

Det börjar med att ett långhårigt monster, eller kanske en mycket avlägsen förmoder, kommer insmygande i salongen och upp på scenen. Sedan

Som ett spännande urdjur rör sig artisterna i ett av de överraskande cirkusnumren i de skickliga artisternas hairligt rufsiga satir Hairy tales.

FOTO: KLARA GRANBERG

följer en dryg timmes hisnande fysisk uppvisning i nog aldrig tidigare skådade hårkonster.

De fyra kvinnorna på scenen leker och skämtar med allt vad hår heter. De verkar helt enkelt ha hjärtligt roligt, och det smittar förstås av sig hos en häpen

och lycklig publik.

Det är lustfyllt och väldigt kul, snyggt och oerhört smart tänkt och gjort. Som när en kvinna i publiken får komma fram och kamma en av artisterna till en riktig hårorgasm. Eller när det väljer ut fårull över scenen och artisterna blir

helvilda och kastar ull på publiken. Eller när de skickliga akrobaterna i hisnande akrobatik med diverse håriga inslag får publiken att både häpna och skratta gott.

Hår kan ju vara provocerande, på olika sätt i olika kulturer. Det är också något ursprungligt, organiskt, okontrollerbart med hår. Hairy Tales provocerar inte direkt. Föreställningen är snarast en skön, sensuell hyllning till hår. Men desto effektivare blir faktiskt satiren. Gruppen ställer en mängd outtalade frågor kring hår och gällande hårnormer. Till exempel varför så många betraktar hår, särskilt kvinnohår, som något så fränstötande att det måste rakas bort. Eller så farligt upphetsande att det måste döljas.

TEXT
TINA JEPPSSON
tina.jeppsson@barometern.se
0480-592 21

Publiken sviker svensk film

Biobesökarna ratar svensk film. Sommaren 2016 är den sämsta biosommaren för svensk film under hela 2000-talet.

Det visar färsk statistik från Svenska Filminstitutet. I juni, juli och augusti gjordes drygt 3,7 miljoner besök på bio, vilket är de näst högsta besöksiffrorna sett till den senaste femårsperioden – bara år 2012 var besöken under sommaren fler.

Bäst gick det för Alexander Skarsgård-filmen Legenden om Tarzan, som drog hela 414 000 svenskar till biograferna.

Men svensk film kanske skulle må bra av ett Skarsgårdsinhopp. Biosiffrorna för svensk film i sommar är nämligen katastrofala – bara 16 308 besökare bänkade sig för att se en svensk film. Den mest

Alexanders Skarsgård som Tarzan lockade många till biograferna i somras. FOTO: JONATHAN OLLEY

sedda svenska filmen var Min faster i Sarajevo med nära 2 200 besök.

Det kan jämföras med sommaren 2015, då lika många svenska filmer (fyra) hade premiär på biograferna, men siffrorna uppgick till 113 866 besök.

– Det här var siffror vi hade i vår prognos, så de är enligt förväntan. Men det

är tråkiga siffror som vi naturligtvis inte tycker är acceptabla, säger Anna Serner, vd för Svenska Filminstitutet.

Hon konstaterar att sommarens filmer har misslyckats med att nå publiken, och säger att automatstödet har gjort att man inte kunnat göra ett kvalitativt urval.

– Men vi ser detta som ett tillfälligt avbräck. När automatstödet nu har förändrats på vårt initiativ ser vi ett antal filmer framöver som vi tror kommer att gå betydligt bättre, säger hon och nämner den kommande Björn Borg-filmen med Sverrir Gudnason i huvudrollen som exempel. (TT)

DANIEL MARTINSSON

Lekande former i svart och vitt

Träsnitt blir en allt sällsyntare teknik. En konstnär som enträget hållit fast vid att med hugg och snitt skapa former ur träplattor är Eva Forsberg.

KONST

Trä skuret

Vem: Eva Forsberg

Vad: Grafik

Var: Teatergalleriet i Kalmar till den 15 oktober

Eva Forsberg: Sångerska.

FOTO: MIKAEL HAGNER

Ett 20-tal av hennes verk hänger nu på Teatergalleriet i Kalmar. En del av dem har visats förr och motiven är bekanta.

Ur det svarta och det vita träder distinkta och lätt igenkännbara former fram: Några fotbollsspelare i full aktion, en sångerska, ett slott, en stad... Några av trycken är gjorda utifrån fotografier, bland annat en konfirmeringsbild från början av förra seklet och en familjebild med en stel styvmoder.

De kontrasterande fälten rör sig mot och om varandra, både på ytan och på djupet. Spelet mellan svart och vitt spetsas till av små inslag

av grått/blått/grönt eller orange/rött.

Eva Forsberg är utbildad i Göteborg och bor sedan många år tillsammans med maken, poeten och konstnären Lenart Sjögren i Haget på norra Öland. Där har hon också sin ateljé och tryckpress. Hon är representerad på bland annat Nationalmuseum och Kalmar konstmuseum.

MIKAEL HAGNER
mikael.hagner@barometern.se
0480-592 39

Pjäsen om Bert Karlsson läggs ner i sista stund

I sista stund ställer Riksteatern in urpremiären av Främling, som handlar om Bert Karlsson, och den påföljande turnén.

STOCKHOLM. Föreställningen om Bert Karlsson har "inte uppnått det slutresultat" som teatern hoppats, enligt teaterchefen Måns Lagerlöf.

Gertrud Larssons nyskrivna satir om Bert Karlsson, asylkungen, skulle ha haft urpremiär i Skövde den 6 oktober och sedan gått på Riksteaterturné. Efter jul skulle den ha spelats på Uppsala Stadsteater, men inget av detta blir nu av. Enligt Måns Lagerlöf är beslutet hans och resultatet av "ett konstnärligt övervägande".

– Det är ovanligt att man fattar ett sådant här beslut, det kanske man gör allt för sällan, säger han och betonar att alla inblandade "slitit som djur in i det sista".

– Det är en fantastisk ensemble och ingen skugga över upphovsmännen heller, men teater är väldigt många olika delar. Ibland är det inte förrän precis i slutet som man kan få överblicken.

Varför inte bara förlänga repetitionerna?

– Föreställningens regissör delar min bedömning, det finns grundproblem som vi inte kan lösa.

Har beslutet något att göra med att det är en verklig person som gestaltas?

– Nej, det här skulle vara en politisk satir, vi har ingen konflikt med Bert Karlsson och inte i ensemblen heller. Där emot hade vi höga ambitioner med den här föreställningen, när man ser att man inte kan leva upp till ambitionerna kan man antingen köra ändå eller göra så här. (TT)

ERIKA JOSEFSSON